

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobců: a) **Ing. F. B.**, a žalobkyně b) **Mgr. O. B.**, oba zast. JUDr. Ilonou Chladovou, advokátkou Advokátní kanceláře Chladová & Vybíral, se sídlem Rybníček 4, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, odbor životního prostředí, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **V. F.**, zast. Mgr. Vlastimilem Šiple, advokátem se sídlem Moravské náměstí 690/15, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2013, č. j. JMK 143903/2012, sp. zn. S-JMK 143903/2012 OŽP-Ci ve věci dodatečného povolení stavby vodního díla,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osobě zúčastněné na řízení **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jako „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 11. 2012, č. j. OŽP-ČJ/20189-12/KIL, sp. zn. OŽP/3450-2011/KIL a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně jako vodoprávní úřad dodatečně povolil stavbu studny na pozemku p.č. 346 v k.ú. Pozořice a současně vydal souhlas s jejím užíváním.

Při místním šetření prováděném na základě stížnosti osoby zúčastněné na řízení mj. i na stav sousední budovy (památkově chráněné jako kulturní památka reg. Č. ÚSKP ČR 29994/4-907), která je ve vlastnictví žalobců a pana J. B., byla u osoby zúčastněné na řízení zjištěna vrtaná studna, zbudovaná bez příslušného stavebního povolení.

Osoba zúčastněná na řízení následně podala žádost o dodatečné povolení stavby a o povolení k odběru podzemních vod. Správní orgán I. stupně povolení udělil, sousední vlastníci, včetně žalobců, však podali odvolání. Žalovaný toto prvostupňové rozhodnutí zrušil v části III. týkající se dodatečného povolení stavby, neboť v tomto řízení nebylo postupováno podle zákonných předpisů. Současně zrušil část rozhodnutí týkající se rozhodnutí o námitkách. Správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že neuvedl, kdy bylo ukončeno dokazování a do kdy se mohou účastníci vyjadřovat k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalovaný však neshledal věcnou nesprávnost rozhodnutí v rozsahu námitek odvolatelů. Správní orgán I. stupně napravil vytýkanou procesní vadu a následně vydal výše uvedené prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podali žalobci opětovně odvolání, kterému už žalovaný nevyhověl.

II. Obsah žaloby

Žalobci se závěry žalovaného nesouhlasili a podali ke zdejšímu soudu společnou žalobu. V úvodních částech žaloby rekapitulovali dosavadní procesní vývoj a přiblížili místní poměry v souvislosti s dodatečně povolenou stavbou (vrtanou studnou). Dále žalobci uvedli, že s námitkami ve správním řízení předložili znalecký posudek zpracovaný doc. Ing. M. N., CSc. (odborné posouzení možných vlivů při příklepovém vrtání studny a hydrogeologické posouzení) a také vyjádření Ing. S. k hydrogeologickému posouzení uvedenému v technické zprávě z 21. 10. 2011.

Podle žalobců žalovaný zcela pominul postavení vlastníka sousední nemovitosti v řízení o dodatečném povolení stavby s právem podávání námitek. Vlastník sousední nemovitosti nemá povinnost předkládat důkaz opaku ani důkazy o změně hydrogeologických poměrů, i když tak žalobci učinili. Je povinností správního orgánu opatřit si podklady pro rozhodnutí. Žalovaný dle žalobců posuzoval soulad s veřejným zájmem (územním plánem), avšak nezabýval se námitkami a výhradami žalobců a vše uzavřel s tím, že stavba není v rozporu se záměry územního plánování. Žalovaný posoudil odvolání jednostranně, nevypořádal se s věcnými argumenty žalobců a rozhodnutí odůvodnil tak, že je v části nepřezkoumatelné. Žalobci proto navrhli, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný nejprve reagoval na tvrzení žalobců ohledně toho, že byla pominuta jejich práva účastníků řízení. Žalobci byli účastníky řízení, mohli se seznamovat s podklady v řízení, vyjadřovat se k těmto podkladům a navrhopvat důkazy. Žalovaný nijak nerozporoval tvrzení žalobců, že nemají povinnost předkládat důkazy, mají ale možnost tak učinit. Žalobci svá tvrzení žádnými důkazy nepodložili. Z dokumentace a výkresu „vystrojení a projekt vrtané studny“, které byly ověřeny autorizovaným inženýrem Ing. M. Ch., vyplývá, že hloubka vrtu (studny) dosahuje 25 m. Orgán I. stupně, stejně jako žalovaný vycházel z předložených podkladů a neměli důvod zpochybňovat hloubku studny.

S ohledem na předmět řízení nemohl žalovaný zohlednit námitky, které se týkaly samotného provádění stavby. Žalovaný se ale zabýval námitkou změny hydrogeologických poměrů v dané lokalitě a posoudil ji jako nedůvodnou, neboť vycházel z předloženého hydrogeologického posouzení odborně způsobilé osoby Ing. Z. B., CSc. Žalovaný se vypořádal se všemi námitkami v podaném odvolání. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Osoba zúčastněná na řízení se k věci nevyjádřila.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou projednávané věci bylo posouzení, zda je rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu přezkoumatelné a zda se žalovaný dostatečně vypořádal s námitkami žalobců vznesenými v odvolacím řízení.

IV.a) Nepřezkoumatelnost rozhodnutí

V první řadě se krajský soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Soud shledal, že rozhodnutí je srozumitelné a že obsahuje řádné odůvodnění všech závěrů žalovaného. Žalobci namítali, že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné, neuvedli však, v čem konkrétně a v jaké části má tvrzená nepřezkoumatelnost spočívat. Obecně lze říci, že postup orgánu I. stupně i žalovaného je řádně popsán, námitky jsou přezkoumatelně vypořádány, z obsahu správního spisu nelze dovodit vady ohledně zjišťování skutkového stavu věci, příp. úplnosti dokazování (k tomu soud odkazuje na následující část odůvodnění tohoto rozsudku) a stejně tak je zřejmé, jakými úvahami se žalovaný při svých závěrech řídil.

IV.b) Nevypořádání odvolacích námitek žalobců

Námítka nevypořádání se s argumenty žalobců je obecná a pro přehlednost se krajský soud nejprve krátce vyjádří k problematice dodatečného povolování vodního díla jako takovému a následně pak jednotlivě ke způsobu vypořádání námitek žalobců uplatněných v odvolání. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stupeň precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane; čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, neboť není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral další skutečnosti, které by žalobu mohly podpořit (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78).

V projednávané věci došlo k realizaci vrtané studny. Studny jsou podle § 55 odst. 1 písm. j) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „vodní zákon“) vodní díla. Podle § 15 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) platí, že v případě vodních děl vykonávají působnost stavebních úřadů orgány vykonávající státní správu na tomto úseku (vodoprávní úřady jako speciální stavební úřady). Tyto úřady pak postupují podle úpravy obsažené ve vodním zákoně, teprve není-li ji, postupují podle stavebního zákona (§ 115 odst. 1 vodního zákona). V pozici lex generalis pak nadto vystupuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pokud speciální úprava chybí (viz PRŮCHOVÁ, Ivana; HANÁK, Jakub a kol., Voda v právních vztazích. 1. vyd. Brno, Masarykova univerzita, Právnická fakulta, 2014, Spisy Právnické fakulty Masarykovy univerzity, řada teoretická, č. 481, ISBN 978-80-210-7155-1, s. 21-22).

Jelikož vodní zákon nestanoví speciální režim pro dodatečné povolení vodního díla, je nutné postupovat podle § 129 stavebního zákona.

Podle § 129 odst. 3 zákona je možné dodatečné povolení stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem pouze v případě, že stavebník nebo vlastník prokáže, že stavba 1. není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, 2. není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje a za 3. není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Z uvedeného vyplývá a žalovaný to v napadeném rozhodnutí rozvádí, že v řízení o dodatečném povolení stavby leží důkazní břemeno na stavebníkovi (vlastníkovi) nepovolené stavby – je to tedy stavebník (vlastník), kdo je povinen prokázat, že jsou splněny výše uvedené podmínky. Poté je na posouzení správního orgánu, zda k prokázání splnění uvedených podmínek došlo, či nikoliv, tedy zda prokázané skutečnosti a předložené podklady mohou představovat podklad pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Ze zákonné úpravy nevylučuje a ani žalovaný to nijak nedovozuje, že by účastníci, kteří s dodatečným

povolením nesouhlasí, museli dokazovat opak. Pokud však považuje správní orgán splnění podmínek za zcela prokázané, je na nich, aby předložené podklady zpochybnili, či předložili další důkazy v případě, že se závěry správního orgánu nesouhlasí.

Ve vztahu k namítané možné větší hloubce studny než uváděné soud plně souhlasí se žalovaným. Osoba zúčastněná na řízení předložila technickou zprávu, vč. výkresu „Vystrojení a projekt vrtané studny“, ověřené autorizovaným inženýrem Ing. M. Ch. Z ní vyplývá, že hloubka vrtu (studny) je projektována na 25 m. Orgán I. stupně, stejně jako žalovaný vycházeli z předložených podkladů a neměli důvod zpochybňovat hloubku studny – žalobci byly vzneseny pouze pochyby o skutečné hloubce. Žalobci samozřejmě mohli předestřít, z jakého důvodu pochybují o skutečné hloubce studny, nicméně tak neučinili. Za takové situace (předložena dokumentace a výkres) lze považovat hloubku studny za dostatečně prokázanou (nebyly zjištěny důvodné pochybnosti o odlišných parametrech studny). Provádění místního šetření by tudíž bylo v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti (§ 6 správního řádu). Nad rámec lze navíc doplnit, že v případě řádné žádosti o vydání stavebního povolení by také správní orgán s jistotou nevěděl, zda bude studna fakticky vyhloubena přesně v projektované hloubce.

Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali i otázkou hydrogeologických poměrů a jejich případným zhoršením v dané lokalitě. Žalovaný uvedl, že podle hydrogeologického vyjádření odborně způsobilé osoby Ing. Z. B., CSc., by ke změnám charakteru proudění podzemní vody, a tím způsobenému vyplavování části okolního horninového prostředí do studny, mohlo docházet pouze při vyšších odběrech než povolených v uvedeném rozhodnutí o povolení k nakládání s vodami. Závěr žalovaného o tom, že nedojde ke zhoršení hydrogeologických poměrů, byl opřen o posouzení odborně způsobilé osoby a vycházel z povoleného množství odběrů podzemní vody. Správní orgán I. stupně uvedl, z jakého důvodu nepovažoval vyjádření Ing. S. k hydrogeologickému posouzení Ing. Z. B., CSc. za relevantní. Uvedené vyjádření nebylo opatřeno razítkem znalce a vytýkané chybné označení ČSN a hydrogeologického rajonu správní orgán I. stupně nepovažoval za podstatnou chybu. Zdůraznil, že odborné posouzení Ing. Z. B., CSc. obsahovalo zhodnocení toho, co by odborné hydrogeologické posouzení obsahovat mělo. Takovéto vypořádání lze považovat za dostačující za situace, pokud je posouzení opatřené razítkem o odborné způsobilosti zpracovatele zpochybněno toliko přípisem bez jakéhokoliv označení odborné způsobilosti jeho autora.

K námitkám vztahujícím se k vlivům otřesů při vrtání studny žalovaný zcela důvodně uvedl, že v případě, že stavba je již vybudována, jsou v řízení o dodatečném povolení stavby námitky k provádění stavby (vrtání) již bezpředmětné, pokud stavba jako taková již škodlivé vlivy nezpůsobuje. Žalobci předložený znalecký posudek v závěru uvádí, že je možné konstatovat, že poruchy na objektu žalobců jsou způsobeny stavební činností probíhající od roku 2009 v těsné blízkosti tohoto objektu, přičemž je zdůrazněno i budování studny. V této souvislosti je ale zdůrazněno použití rotačně příklepového způsobu vrtání a nikoli současná existence vrtané studny. Možné ovlivnění objektu žalobců se tudíž i v tomto posudku vztahuje k době vrtání studny a nikoli pozdější. Žalovaný správně uvedl, že mu nepřísluší rozhodovat o škodách vzniklých na majetku třetích osob.

K jednotlivým námitkám se žalovaný vyjádřil sice stručně, ale dostatečným způsobem a současně uvedl, proč nepřihlédl k důkazům předloženým žalobci. Jeho závěry jsou opřeny o shromážděné podklady a jsou výsledkem jejich logického zhodnocení.

Žalobci dále uvedli, že odvolací orgán sice dbal na to, aby napadené rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem, avšak nesplnil podmínku, aby rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu, jestliže se nezabýval námitkami a výhradami žalobců a vše uzavřel s odkazem na to, že stavba není umístěna v rozporu se záměry územního plánování a podobně. K této námitce soud uvádí, že žalobci více nekonkretizují, proč by rozhodnutí nemělo odpovídat okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jak bylo shora již uvedeno, žalovaný se námitkami a výhradami žalobců zabýval, tyto přezkoumatelným způsobem vypořádal. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze ani dovodit, že by odvolací orgán posuzoval věc jednostranně. Žalobci dále namítali, že vyjádření odvolacího orgánu v tom směru, že negativní dopady lze řešit v podobě náhrady škody, je nesprávné, neboť se správní orgán nevypořádal s námitkami žalobců ve správním řízení, byť se týkají stavby, která je již realizována. K této námitce soud uvádí, že úkolem správních orgánů v uvedeném typu řízení bylo posoudit, zda žalobci splnili podmínky pro dodatečné povolení stavby studny, či nikoliv. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že správnímu orgánu nepřísluší rozhodovat o škodách na majetku třetích osob, dále konstatoval, že předmětná stavba je již realizována, námitky k provádění stavby (vrtání) jsou v řízení o dodatečném povolení bezpředmětné, přičemž pokud došlo při provádění stavby k nějakým škodám na majetku, je třeba se s tímto obrátit na soud, který je k řešení otázek o náhradě škody příslušný. Takovýto odkaz správního orgánu nelze považovat za nepřipadný, neboť v uvedeném typu řízení není dána pravomoc správním orgánům rozhodovat o řešení tvrzených škod žalobců, které měly vzniknout vrtáním již provedené studny.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené soud rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. o zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěšní nebyli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, věta první, s.ř.s., podle něhož platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. 4. 2015

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu